

bemutatjuk

ZIMRE PÉTER

Kő-Szabó Imre

Szabó Imrét tulajdonképpen nem is kell bemutatni a Palócföld olvasóinak, hiszen megjelent már a folyóiratban néhány novellája, mégis szívesen írok róla mert szeretem és mert régi barátom. Több mint tíz éve ismerem, akkor még életre-halálra filmrendező akart lenni. Szorgalmasan tanult, készült és csökönyösen minden évben megjelent a Filmművészeti Főiskola Felvételi Bizottsága előtt, sajnos eredménytelenül, nem lett és most már valószínűleg nem is lesz filmrendező. De közben megtanult gondolkodni, figyelni – mint témát is – a világot, az embereket, környezetét, saját magát.

Mit tehet egy szorgalmas és csökönyös fiatalember, aki mindenképpen alkotni akar, aki nyitott szemmel és érzékeny lélekkel figyel, reagál az élet eseményeire?

Természetes ír. Először néhány száz verset, aztán egy nagyon hosszú regényt. Majd véres fejvel támolycog a szigorú, de igazságos kritika után. Aztán talpra áll, csökönyösen folytatja, amit elkezdett. Novellákat ír. Azokról az emberekről akiket ismer, arról a városrészről, ami az övé, ahol élt, a külvárosról, a munkásokról.

Ezután is ír még gyengén sikerült novellákat, de ír közepeset, jót és nagyon jót is és ez utóbbi számít, csakis ez! Szabó Imre közben megtanult írni, egyre komolyabb és szebb témákra, egyre fontosabb problémákra figyel, közben erőteljesen keresi saját hangját, stílusát.

Itt tart most Szabó Imre, aki harmincöt éves, kezdő írónak már nem is olyan rettentően fiatal, de vannak későn érő emberek, későn érő alkotások, és ezeknek általában sajátosságuk, hogy felnőttebben, mélyebben, nagyobb felelősséggel ragadják meg a világot, nehezebben, görcsösebben fejezik ki magukat, mint a csodagyerekek, de az anyaggal vívott harc izgalma, feszültsége ott izzik soraik között.

Szabó Imre Kő-Szabó Imre néven ír. Sok írói névvel találkoztam már, szellemesebbel, humorosabbal, szebb hangzásúval, de ilyen igazzal és őszintével még nem. Kő-Szabó Imre kő akar lenni, építőkő, kemény, összetörhetetlen, csökönyös és ez nagyon tetszik nekem, mert tudom azt, hogy e tulajdonságok nélkül nagyon nehéz az írói pályán elindulni és rajta maradni. Én bízom és hiszek benne. Tudom, hogy sokat fog dolgozni, tudom, hogy sok írását fogjuk még olvasni.

Kérem most olvassák el a folyóiratban közölt írásait és kísérik figyelemmel Kő-Szabó Imre írói pályáját.

Bp. 1972. február 16.